

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1039/2538

นาย ไพโรจน์ อึ้งรังษี กับพวกโจทก์ นาย อัมพล เชื้อพราหมณ์จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 46, ป.วิ.พ. มาตรา 224,

พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2518 มาตรา 3

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ที่2ที่3และที่4ฟ้องขอให้จำเลยผู้ทำละเมิดต่อโจทก์ทั้งสามใช้ค่าเสียหายรวมเป็นเงิน91,380บาทโดยโจทก์ที่2เรียกร้องเป็นเงิน8,275บาทโจทก์ที่3เรียกร้องเป็นเงิน12,921บาทและโจทก์ที่4เรียกร้องค่าเสียหายเกี่ยวกับรถของตนเองเป็นเงิน70,184บาทดังนี้ไม่ใช่โจทก์ที่2ที่3และที่4เป็นเจ้าของนี้ร่วมแต่เป็นเรื่องที่โจทก์แต่ละคนฟ้องให้จำเลยรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแยกจากกันจึงเป็นคดีมีทุนทรัพย์ตามจำนวนเงินที่โจทก์แต่ละคนเรียกร้องให้จำเลยรับผิดชอบดังกล่าวเท่านั้นเมื่อคดีในส่วนของโจทก์ที่2ที่3มีทุนทรัพย์ไม่เกิน20,000บาทจึงต้องห้ามมิให้คู่ความอุทธรณ์ในข้อเท็จจริงการที่ศาลอุทธรณ์รับวินิจฉัยให้จึงไม่ชอบด้วยกระบวนการพิจารณาจำเลยไม่มีสิทธิที่จะฎีกาในข้อเท็จจริงในส่วนของโจทก์ที่2และที่3ต่อมาได้แม้จำเลยจะให้ผู้พิพากษาที่ได้นั่งพิจารณาคดีในศาลอุทธรณ์รับรองให้ฎีกาในข้อเท็จจริงมาแล้วก็ตาม โจทก์ที่2ผู้มอบอำนาจจะลงชื่อในหนังสือมอบอำนาจให้ฟ้องคดีแต่ฝ่ายเดียวโจทก์ที่1มิได้ลงชื่อในฐานะผู้รับมอบอำนาจด้วยก็ใช้ได้เพราะไม่มีกฎหมายบังคับให้ผู้รับมอบอำนาจต้องลงชื่อด้วยและแม้ขณะที่โจทก์ที่1ยื่นฟ้องคดีแทนโจทก์ที่2และที่3ตามหนังสือมอบอำนาจของโจทก์ที่2และที่3นั้นจะมีได้ปิดแสดมภ์ให้บริบูรณ์ตามกฎหมายแต่เมื่อโจทก์ที่1ที่2และที่3ได้อ้างส่งเอกสารดังกล่าวเป็นพยานก็ได้ปิดแสดมภ์ครบถ้วนบริบูรณ์แล้วหนังสือมอบอำนาจดังกล่าวจึงรับฟังเป็นพยานหลักฐานว่าโจทก์ที่2และที่3ได้มอบอำนาจให้โจทก์ที่1ฟ้องคดีนี้มีใช้กรณีที่หนังสือมอบอำนาจไม่สมบูรณ์มาแต่ต้นอันจะทำให้ฟ้องสำหรับคดีโจทก์ที่2และที่3ไม่สมบูรณ์ตามกฎหมายแต่อย่างไรโจทก์ที่1จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยแทนโจทก์ที่2และที่3ตามหนังสือมอบอำนาจของโจทก์ที่2และที่3ได้ แม้ใบเสร็จรับเงินจะเป็นภาษาต่างประเทศบางส่วนไม่มีคำแปลภาษาต่างประเทศดังกล่าวให้เป็นภาษาไทยก็เป็นเรื่องที่ศาลเห็นสมควรจะสั่งให้ทำคำแปลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา46วรรคสามหรือไม่เมื่อศาลมิได้สั่งให้โจทก์ที่2ทำคำแปลโจทก์ที่2ก็ไม่จำเป็นต้องทำคำแปลศาลรับฟังเอกสารดังกล่าวได้หาขัดต่อกฎหมายดังกล่าวข้างต้นไม่

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์ที่ 2 และที่ 3 มอบอำนาจให้โจทก์ที่ 1 ฟ้องคดีแทน โจทก์ที่ 1 เป็นผู้ขับรถยนต์กระบะหมายเลขทะเบียน ม-2272 สงขลา ของโจทก์ที่ 4 โจทก์ที่ 2 และที่ 3เป็นผู้โดยสารรถคันดังกล่าว ส่วนจำเลยเป็นผู้ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน ก-5182 สงขลา เมื่อวันที่ 4 เมษายน 2531เวลาประมาณ 20 นาฬิกา จำเลยขับรถคันดังกล่าวไปตามถนนเพชรเกษม จากตำบลควนลังมุ่งหน้าเข้าอำเภอหาดใหญ่ด้วยความประมาทโดยจำเลยขับรถด้วยความเร็วสูงเข้ามาในช่องเดินรถทางด้านขวาเป็นเหตุให้ชนกับรถซึ่งโจทก์ที่ 1 ขับสวนทางมาทำให้รถของโจทก์ที่ 4 เสียหาย โจทก์ที่ 2 และที่ 3 ได้รับอันตรายแก่กายบาดเจ็บต้องเสียค่ารักษาพยาบาล ส่วนโจทก์ที่ 1 ได้รับความเสียหายเนื่องมาจากการทำละเมิดของจำเลย เป็นเหตุให้โจทก์ที่ 1 ตกเป็นผู้ต้องหาและถูก

ฟ้องต่อศาลแขวงสงขลาโจทก์ที่ 1 ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพื่อการแก้คดีดังกล่าวขอให้บังคับจำเลย
ชำระเงิน 18,271 บาท แก่โจทก์ที่ 1 พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงิน 17,000 บาท
นับแต่วันฟ้องจนกว่าชำระเสร็จให้จำเลยชำระเงิน 8,275 บาท แก่โจทก์ที่ 2 พร้อมด้วยดอกเบี้ย
อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงิน 7,700 บาทนับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ ให้จำเลย
ชำระเงิน 12,921 บาทแก่โจทก์ที่ 3 พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงิน 12,022 บาท
นับแต่วันฟ้องจนกว่าชำระเสร็จและให้จำเลยชำระเงิน 70,184 บาท แก่โจทก์ที่ 4 พร้อมดอกเบี้ย
อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีจากต้นเงิน 65,300 บาท นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จจำเลยให้การว่า
โจทก์ที่ 1 ไม่มีอำนาจฟ้องแทนโจทก์ที่ 2 เพราะโจทก์ที่ 1 ไม่ได้รับมอบอำนาจจากโจทก์ที่ 2
หนังสือมอบอำนาจท้ายฟ้องไม่มีลายมือชื่อผู้รับมอบอำนาจ คดีเฉพาะโจทก์ที่ 2 ขาดอายุความ
ฟ้องร้องเพราะฟ้องเกิน 1 ปี นับแต่รู้ตัวผู้กระทำความผิดส่วนโจทก์ที่ 4 นั้นกล่าวอ้างลอย ๆ ว่า
เป็นเจ้าของรถที่โจทก์ที่ 1 ขับ ค่าเสียหายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับรถคันดังกล่าวเกิดจากความประมาท
ของโจทก์ที่ 1 จำเลยไม่ใช่ผู้ทำละเมิดโจทก์ที่ 4 ไม่มีสิทธิฟ้องร้องเรียกค่าเสียหาย ที่โจทก์ที่ 1 ถูก
ดำเนินคดีอาญาเกี่ยวกับรถชนกันดังกล่าวซึ่งโจทก์ที่ 1 ต้องเสียค่าใช้จ่ายไปนั้นมิใช่เกิดจาก
การกระทำของจำเลย จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ที่ 1 ส่วนค่ารักษาพยาบาลของโจทก์ที่
2 และที่ 3 นั้นสูงกว่าความเป็นจริง ทั้งความประมาทมิได้เกิดจากจำเลย จำเลยไม่ต้องรับผิด ขอให้
ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชำระเงินแก่โจทก์ที่ 2 จำนวน 7,700 บาท โจทก์ที่ 3 จำนวน
12,022.5 บาท โจทก์ที่ 4 จำนวน 56,100 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินของ
โจทก์แต่ละคนดังกล่าว นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยจะชำระเสร็จ ยกฟ้องโจทก์ที่ 1 จำเลย
อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืนจำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาที่ได้นั่งพิจารณาคดีใน
ศาลอุทธรณ์ภาค 3 รับรองว่ามีเหตุสมควรที่จะฎีกาในข้อเท็จจริงได้ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 224 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไข
เพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2518 มาตรา 3 บัญญัติว่า "ในคดี
ที่ราคาทรัพย์สินหรือจำนวนทุนทรัพย์ที่พิพาทไม่เกินสองหมื่นบาท ห้ามมิให้คู่ความอุทธรณ์ใน
ข้อเท็จจริง" คดีนี้โจทก์ที่ 2 ที่ 3 และที่ 4 ฟ้องขอให้จำเลยผู้ทำละเมิดต่อโจทก์ทั้งสามใช้ค่าเสียหาย
รวมเป็นเงิน 91,380 บาทโดยโจทก์ที่ 2 และที่ 3 ซึ่งเป็นผู้โดยสารรถคันที่โจทก์ที่ 1 ขับมาเรียกร้อง
ค่าเสียหายของตนเองเนื่องจากจำเลยทำละเมิดโดยโจทก์ที่ 2 เรียกร้องเป็นเงิน 8,275 บาท โจทก์ที่
3 เรียกร้องเป็นเงิน 12,921 บาท และโจทก์ที่ 4 เรียกร้องค่าเสียหายเกี่ยวกับรถของตนเองเนื่องจาก
จำเลยทำละเมิดเป็นเงิน 70,184 บาท ดังนี้ไม่ใช่โจทก์ที่ 2 ที่ 3 และที่ 4 เป็นเจ้าหนี้ร่วม แต่เป็นเรื่อง
ที่โจทก์แต่ละคนฟ้องให้จำเลยรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแยกจากกันจึงเป็นคดีมีทุนทรัพย์ตามจำนวนเงิน
ที่โจทก์แต่ละคนเรียกร้องให้จำเลยรับผิดชอบดังกล่าวเท่านั้น เมื่อคดีในส่วนของโจทก์ที่ 2 ที่ 3 มี
ทุนทรัพย์ไม่เกิน 20,000 บาท จึงต้องห้ามมิให้คู่ความอุทธรณ์ในข้อเท็จจริงตามบทกฎหมาย
ดังกล่าว แม้ศาลอุทธรณ์ภาค 3 จะรับวินิจฉัยให้ก็ไม่ชอบด้วยกระบวนการพิจารณาจำเลยไม่มีสิทธิที่จะ
ฎีกาในข้อเท็จจริงในส่วนของโจทก์ที่ 2 และที่ 3 ต่อมาได้ แม้จำเลยจะให้ผู้พิพากษาที่ได้นั่ง
พิจารณาคดีในศาลอุทธรณ์ภาค 3 รับรองให้ฎีกาในข้อเท็จจริงมาแล้วก็ตามที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกา
จำเลยในข้อเท็จจริงสำหรับคดีในส่วนของโจทก์ที่ 2 และที่ 3 ดังกล่าวนั้น จึงเป็นการไม่ชอบ
ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยปัญหาเรื่องอำนาจฟ้องนั้น จำเลยฎีกาว่าโจทก์ที่ 1 ไม่มีอำนาจฟ้องคดีแทน
โจทก์ที่ 2 เพราะหนังสือมอบอำนาจของโจทก์ที่ 2 ไม่มีลายมือชื่อผู้รับมอบอำนาจและมีได้ปิด
แสตมป์ในหนังสือมอบอำนาจดังกล่าวมาขณะยื่นฟ้อง และโจทก์ที่ 1 ไม่มีอำนาจฟ้องคดีแทนโจทก์

ที่ 3 เพราะหนังสือมอบอำนาจของโจทก์ที่ 3 มิได้ปิดแสดงที่มาขณะยื่นฟ้อง เห็นว่า แม้โจทก์ที่ 2 ผู้มอบอำนาจจะลงชื่อในหนังสือมอบอำนาจให้ฟ้องคดีแต่ฝ่ายเดียว โจทก์ที่ 1 มิได้ลงชื่อในฐานะผู้รับมอบอำนาจด้วยก็ใช้ได้ เพราะไม่มีกฎหมายบังคับให้ผู้รับมอบอำนาจต้องลงชื่อด้วย และแม้ขณะที่โจทก์ที่ 1 ยื่นฟ้องคดีแทนโจทก์ที่ 2 และที่ 3 ตามหนังสือมอบอำนาจของโจทก์ที่ 2 และที่ 3 นั้นจะมีได้ปิดแสดงที่มาให้บริบูรณ์ตามกฎหมายแต่เมื่อโจทก์ที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ได้อ้างส่งเอกสารดังกล่าวเป็นพยาน ก็ได้ปิดแสดงที่มาครบถ้วนบริบูรณ์แล้ว หนังสือมอบอำนาจดังกล่าวจึงรับฟังเป็นพยานหลักฐานว่าโจทก์ที่ 2 และที่ 3 ได้มอบอำนาจให้โจทก์ที่ 1 ฟ้องคดีนี้ มิใช่กรณีที่หนังสือมอบอำนาจไม่สมบูรณ์มาแต่ต้นอันจะทำให้ฟ้องสำหรับคดีโจทก์ที่ 2 และที่ 3 ไม่สมบูรณ์ตามกฎหมายแต่อย่างใด โจทก์ที่ 1 จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยแทนโจทก์ที่ 2 และที่ 3 ตามหนังสือมอบอำนาจของโจทก์ที่ 2 และที่ 3 ได้ปัญหาเรื่องใบเสร็จรับเงินเอกสารหมายเลข ป.จ.12 นั้นเห็นว่า แม้เอกสารดังกล่าวจะเป็นภาษาต่างประเทศบางส่วน ไม่มีคำแปลภาษาต่างประเทศดังกล่าวให้เป็นภาษาไทย ก็เป็นเรื่องที่ศาลเห็นสมควรจะสั่งให้ทำคำแปลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 46 วรรคสาม หรือไม่ เมื่อศาลมิได้สั่งให้โจทก์ที่ 2 ทำคำแปลโจทก์ที่ 2 ก็ไม่จำเป็นต้องทำคำแปล ศาลรับฟังเอกสารดังกล่าวได้ หาขัดต่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 46 ไม่พิพาทชายัน

องค์คณะ

ไพศาล รางชากร · อร่าม หุตางกูร · สมพล สัตยาภิธาน

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1039/2538>